

РЕШЕНИЕ

№ 905

гр. Варна, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Михаил М.

при участието на секретаря Нина Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Михаил М. Гражданско дело №
20223100102290 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно и кумулативно съединени искове от „Специализирана болница по рехабилитация - Варна“ ЕАД, ЕИК 103552026 със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, курортен комплекс „***“, спирка „*****“ срещу „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК 104518621 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „*****“, № *, Варна Таурс – Е за осъждане на ответника да заплати сумата от **47417,46 лева** представляващи разлика между заплатената от ищеца за периода **01.10.2017.-30.09.2022г.** цена на услуга „**пренос ниско напрежение**“ и дължимата за същия период цена за услуга „**пренос средно напрежение**“, за обект с абонаментен номер 1573032, намиращ се в гр. Варна, район Приморски, курортен комплекс „***“, спира „*****“, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 27.10.2022г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 55, ал.1, пр.1-во ЗЗД, както и сумата от **17778,48 лева** с вкл. ДДС (след допуснатото изменение на предявения иск с протоколно определение от съдебно заседание проведено на 04.05.2023г.), с която ответникът **неоснователно се е обогатил** за сметка на ищеца посредством използване собствения на ищеца трафопост с диспечерско наименование „ТП691“ с цел преобразуване и пренос на ел.енергия до други потребители, за периода 01.10.2017г. – 30.09.2022г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 27.10.2022г. до окончателно изплащане на задължението, на осн. чл. 59 ЗЗД вр. чл. 117, ал.8 ЗЕ.

В исковата молба се излагат твърдения, че ищецът е собственик на трафопост с диспечерско наименование „ТП691“, който се намира в сграда,

която се явява седалище на страната в гр. Варна район Приморски, курортен комплекс „***“, спирка „****“. Трафопостът притежава необходимото оборудване с цел осъществяване преобразуване на ел. енергията от средно в ниско напрежение. Собствеността върху съоръжението е придобита по реда на чл.17а от ЗППДОП.

Трафопостът е изграден през 1971г. с построяване на сградата, в която се намира, при което относим за него е правния режим въведен в Закона за енергийното стопанство от 1948г., като към момента на построяването си е бил предназначен да обслужва единствено нуждите на лечебното заведение. Навежда твърдения, че съоръжението не е било част от електроразпределителната мрежа с обществено предназначение, поради което и по отношение на него не е налице забрана за придобиването му. С писмо от 02.07.1998г. трафопостът е предоставен за стопанисване и управление на Лечебно – оздравително заведение гр. Варна, като в последствие със Заповед на Министъра на здравеопазването от 21.06.2000г., Лечебно – оздравително заведение -гр. Варна е преобразувана в „Специализирана болница за рехабилитация -Варна“ ЕАД (СБР –Варна). С тази заповед от преобразуваното дружество се поемат всички активи и пасиви на предходното.

На 15.05.2021г. е сключен договор №РД-16-126 за приватизация и продажба на 70% от капитала на „СБР – Варна“, като твърди, че процесният трафопост е включен в предмета на приватизационната сделка, доколкото към момента на приватизационната сделка не е захранвал други потребители на ел. енергия.

Трафопост с диспечерско наименование „ТП691“ е предназначен за захранване на „СБР – Варна“. Ищецът и ответникът се намират валидно обвързани в облигационно правоотношение по доставка на ел.енергия с място за потребление, за което е разкрит аб. № 1573032, като стойността на мрежовия компонент „пренос на ел.енергия“ се заплаща на ответното търговско дружество. Твърди, че потребеното на обекта на доставка количества ел.енергия се отчитат на ниво ниско напрежение, за което обстоятелство се изготвя фактура, като сборът от заплатените за процесния период услуги пренос ниско напрежение възлиза на общо 74172,68 лева. Счита, че доколкото собствеността върху трафопоста принадлежи на ищеца, то ответното дружество не извършва услуга по доставка на пренос на ниско напрежение, поради което липсва основание за получаване стойността на същата. Счита, че на осн. чл.14, ал.1 ПИКЕЕ следва мястото на измерване на ел.енергия да бъде на страната на по-високото напрежение при наличие на преобразуващо съоръжение, което е собственост на клиента, в която хипотеза попада настоящия казус. Позовавайки се на посочената разпоредба намира, че измерването на ел.енергия следва да бъде осъществявано на ниво средно напрежение от 20 kV, а не на ниско такова от 0,4 kV, каквото се осъществява към момента на сезиране на съда. При тези съображения намира, че ищецът дължи заплащане на услуга пренос „средно напрежение“, но не и такава по пренос „ниско напрежение“.Стойността на дължимата услугата пренос „средно напрежение“ за процесния период възлиза на 26755,22 лева, като

разликата между заплатените 74172,68 лева с дължимите такива обосновава и цената на предявения иск от 47417,46 лева.

Твърди, че ответникът използва собствения на ищеца трафопост, като осъществява доставка на ел.енергия и до други потребители, без същевременно да е сключен договор със собственика на съоръжението. Счита, че ползването в такава хипотеза е винаги възмездно, като КЕВР е изработила Методология за определяне цените за предоставен достъп на пренос, която е приета с протокол №27/04.02.2008г. Предвид изричното нормативно определено възмездно ползване на съоръжението за трансформиране на доставяната ел. енергия, счита че е налице приложение института на неоснователното обогатяване за ответника, който ползва собствения на ищеца трафопост без заплащане, като по този начин спестява дължимо по силата на закона – чл.117, ал.8 ЗЕ плащане.

В евентуалност посочва, че обезщетение за ползване се дължи и в хипотезата, при която самата трансформаторна уредба, която се намира в трафопоста не е собственост на потребителя. Счита, че се касае за вещ, която може да бъде ползвана единствено в съвкупност, като единство между земя, сгради и трайно прикрепени съоръжения.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, с който предявените иски се оспорват по основание и размер. Излага възражения, като посочва, че процесната сума от 47417,46 лева е получена на валидно правно основание – на основание стойност на услугата „пренос ниско напрежение“.Такава услуга е извършвана от ответното дружество при разпределяне на електрическата енергия до обекта на ищеца.

Оспорва се твърдението, че ищецът е собственик на трафопост с диспечерско наименование „ТП691“ ведно с наличното в него оборудване. Оспорва посоченото правно основание в АЧДС от 16.09.1999г., на който ищецът се позовава, като намира, че от него не могат да възникнат права върху процесния трафопост, включително и намиращите се в него съоръжения. Оспорва посоченото в исковата молба от ищеца писмо от 02.07.1998г. на Министерство на здравеопазването, като намира, че от него не могат да бъдат извлечени делегиращи права относно стопанисването и управлението на трафопоста в полза на държавата.Намира, че имущественото посочено в писмо от 02.07.1998г. не е индивидуализирано, при което оспорва легитимирация ефект на АЧДС от 16.09.1999г. в полза на праводателя на ищеца – държавата, а от там и вещните права, които той претендира като неин правоприемник.

Не оспорва, че трафопост с диспечерско наименование „ТП691“ е въведен в експлоатация при и по време на действието на ЗЕ от 1948г., който е действал до 30.06.1976г. Оспорва твърдението, че лечебното – оздравително заведение е построено през 1974г.Намира, че не се установява кога е построен трафопоста и кога и по какъв начин държавата е предоставила правото за ползване на същия на лечебното – оздравително заведение. За периода 1974г. – 2005г. излага възражения, като посочва, че трафопостът не е предоставен за управление на лечебно-оздравителното заведение за ползване на негови

лични нужди, съответно че не е бил предназначен и за нуждите на други потребители за същия този период.

Намира, че за ищеца не са налице предпоставките за придобиване на трафопоста по реда на чл. 17а ЗППДОП(отм.). Не се установява, кое държавно предприятие се преобразува (чийто правопреемник е ищеца), съответно липсва надлежен административен акт на Министерски съвет, заповед на министър или други определени от МС органи за преобразуване на конкретно държавно предприятие и в частност – „лечебно –оздравително заведение“.

Намира, че не се установява лечебното – оздравително заведение да е съществувало самостоятелно към 1998г.,като структурна единица, на което да е предоставено стопанисването и управлението на трафопоста. Посочва, че търговското дружество,като такова бива регистрирано едва на 03.07.2000г.

Излага възражения, като посочва, че трафопостът не е могъл да бъде придобит в собственост по реда на чл. 17а ЗППДОП (отм.), доколкото не са били налице изключенията, които е предвиждала разпоредбата на чл. 67, ал.9 от ПЗР на ЗЕЕЕ, съобразно който не се включват в предмета на приватизацията обекти, които снабдяват повече от един потребител. Поддържа, че процесното съоръжение, което ищецът сочи, че е негова собственост служи за хранване и на други потребители.

Поддържа, че въз основа на акт за частна държавна собственост ищецът се легитимира за собственик на земя и сгради, но не и на оборудване, с което се извършва разпределение на ел. енергия, при което оспорва правото на собственост върху оборудването, което се намира в трафопоста. Счита, че това оборудване е собственост единствено и само на лице, което има надлежен лиценз да осъществява дейност по електроразпределение на ел.енергия, какъвто лиценз ищцовото търговско дружество не разполага.

Оспорва твърденията за мястото, на което следва да бъде монтирано средството за търговско измерване (СТИ) –на ниво „ниско напрежение“ съобразно исковата молба, като правилното намира, че следва да бъде на ниво „средно напрежение“, доколкото не се установява, че трафопостът е собственост на ищеца. Налице е правно основание за получаване на процесната сума, което основание произтича от разпоредбата на чл. 29, ал.3 ПТЕЕ, които регламентират задължения на потребителите на ел. енергия да заплащат цена на достъп до електропреносната мрежа. Посочва, че задължението за плащане е за всички потребители, като същото не се определя от конкретното хранващо съоръжение. Ищецът е краен клиент, поради което и като такъв заплаща на осн. чл.28 ПТЕЕ всички мрежови услуги – пренос, достъп и др.Счита, че цената за пренос се дължи от всички клиенти независимо от това чия собственост са съоръженията – тяхна или на електроразпределителното предприятие.

Счита за неоснователно претендираното от ищеца връщане на ДДС, който е начислен с процесната сума. Намира в хипотезата евентуалност, че дори и претенцията да е основателна, то на връщане подлежи само онова,което страната е получила без основание. Платения ДДС не съставлява

такава сума, доколкото същата е заплатена в полза на бюджета на държавата.

Отговора на исковата молба се излагат възражения по отношение допустимост и основателност на предявения иск по реда на чл. 59 ЗЗД вр. чл. 117, ал.8 ЗЕ. Поддържат се възраженията, които са изложени в отговора на исковата молба във връзка с първият предявен от ищеца иск. Оспорва че трафопостът е изграден през 1971г., при което е представлявал държавна собственост, предназначен единствено и само за нуждите на лечебно – оздравителното заведение. Намира, че не са налице предпоставките на чл. 17а ЗППДОП (отм.), при което ищецът не би могъл да придобие собствеността върху съоръжението. Не е установен фактическия състав на неоснователното обогатяване. Ищецът не притежава лиценз по смисъла на ЗЕ, съобразно който да получава приходи от процесното съоръжение, същият не може да осъществява дейност по пренос, преобразуване, разпределение на ел. енергия. Доколкото ищецът не е лице по смисъла на §1, т.24 ЗЕ то той не би могъл да се обедини, доколкото законът изрично забранява на лице без лиценз да осъществява такава дейност.

Намира, че трафопоста е изграден преди 1999г., при което попада под действието на Закона за електростопанството от 1948г. Счита, че съобразно приложимата нормативна уредба енергийните източници и съоръжения за държавна общонародна собственост, при което и на основание на закона процесният трафопост е станал част от държавната електроразпределителна система. Като част от тази система този обект е останал извън вещите, които са включени в гражданския оборот, при което е изключено осъществяването на разпоредителни сделки с тях. Намира, че по време действието на материалния закон такива съоръжения е могло да бъдат предоставяни единствено и само на стопанисване и управление, но не и да бъдат собственост на съответното предприятие. Съобразно действащата нормативна уредба трафопостът има статут на енергиен обект, при което може да бъде придобит от лице, което има лиценз за осъществяване на дейност, като енергийно предприятие.

В евентуалност навежда възражение, че ответникът притежава сервитутно вещно право, което е възникнало на основание чл. 60, ал.1 и ал.2 ЗЕЕЕ (отм.). Намира, че същото произтича по силата на закона, от което произтича и правото на ответникът да държи енергийните си обекти в помещението на ищеца. Това сервитутно право включвало възможността на ответникът да държи съоръжението в имота на ищеца, което му право давало възможност да го експлоатира и поддържа, като същевременно собственикът на имота е длъжен да търпи това положение. По така възникналото по силата на закона сервитутно вещно право не се предвижда заплащане на обезщетение, което изрично се извлича от съдържанието на §7 от ПЗР на ЗЕЕЕ (отм.). Счита, че единствено и само за енергийните обекти, които са изградени след 1999г. е предвидено заплащане на обезщетение за правото на ползване.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното

от фактическа страна:

Представен по делото е акт за държавна собственост (АДС) № 2656/16.09.1999г. по отношение на недвижими имот намиращ се в к.к. ***, гр. Варна представляващ Лечебно – оздравително заведение, който имот е съвкупност от земя и сгради – Блок №1, Блок №2, сграда „Рехабилитация“, складове и сграда „пазачи“. В посочения АДС се сочи, че правата върху имота са предоставени на Лечебно – оздравително заведение гр. Варна по силата на писмо от МЗ №91-00-94/02.07.1998г.

Приета по делото е съдебно – графологична експертиза на вещото лице Е. А., в заключението на която се посочва, че подписът положен за „актосъставител“ в АДС № 2656/16.09.1999г., е изпълнен от посоченото в акт лице С. Д. Т..

Със заповед № РД-18-10/21.06.2000г. на министъра на здравеопазването, на осн. чл. 103, ал.1 във връзка с чл. 104 и чл. 38, ал.2 ЗЛЗ е осъществено преобразуване на съществуващо публично Лечебно – оздравително здравно заведение – Варна, гр. Варна в еднолично търговско дружество с наименование „Специализирана болница за рехабилитация-Варна“ ЕАД, със седалище гр. Варна, к.к. „***“, спирка „****“.

С решение по търговско дело № 2332/2000г. на ВОС е вписано в търговски регистър ЕАД „Специализирана болница за рехабилитация - Варна“ ЕАД с капитал в размер на 438170 лева, разпределени на 438170 бр. акции, с едноличен собственик държавата.

Представен по делото е договор № РД-16-126/15.05.2001г. за приватизационна продажба на 306716 броя акции, представляващи 70 % от капитала на „Специализирана болница за рехабилитация - Варна“ ЕАД гр. Варна сключен между министъра на здравеопазването в качеството му на орган по реда на чл. 109, ал.1 ЗЛЗ, като продавач и „Тератрон оувърсийз лимитид“, със седалище и адрес на управление Република Кипър, в качеството му на купувач, по силата на който договор купувача на осн. чл. 108 ЗЛЗ придобива собствеността върху 306716 бр. акции от капитала на посоченото лечебно заведение.

Прието по делото е заключение на комплексна съдебно – техническа и счетоводна експертиза на вещите лица Н. В. и Г. К.. В техническата част на комплексната експертиза се посочва, че „Специализирана болница за рехабилитация - Варна“ ЕАД е присъединена към електроразпределителната мрежа на „Електроразпределение Север“ АД към главно разпределително табло ниско напрежение на трафопост ТП 691, който е част от електроразпределителната мрежа 20кВ. Лечебното заведение е присъединено към електроразпределителната мрежа към главното табло на ниво ниско напрежение 0,4 кВ на посочения трафопост, който трафопост се намира в сградата на лечебното заведение. Средството за търговско измерване (СТИ) се намира в главното разпределително табло на ниво ниско напрежение. Преноса на електрическа енергия се осъществява чрез електроразпределителната мрежа на ответника, като процесния трафопост се захранва на ниво 20 кВ от подстанция „****“. В трафопоста се осъществява трансформация на напрежението на електрическата енергия, като същото се понижава от доставяните 20 кВ в 0,4 кВ, а т.е. от средно напрежение в ниско напрежение. Посредством кабелна линия на ниво ниско напрежение е захранен и СТИ в електромерното табло на ищеца. Трафопост №691 има връзка с трафопост №652, като посочва, че същия технически се поддържа от

ответника.

В счетоводната част на комплексната експертиза вещото лице Г.К. се посочва, че общата стойност на заплатената от ищеца цена за услуга „пренос ниско напрежение“, за периода от 01.10.2017г. – 30.09.2022г. възлиза на 61810,56 лева без вкл. ДДС, а с ДДС сумата от 74172,68 лева. При осъществяване изчисления на дължимата стойност на заплащане на услугата „пренос средно напрежение“, експерта посочва че същата стойност възлиза на общо 22315,95 лева без вкл. ДДС, а с ДДС сумата от 26779,15 лева. При съпоставка на стойностите на услугата „пренос ниско напрежение“ със стойността на услугата „пренос средно напрежение“, се установява, че разликата възлиза на сумата от 39494,61 лева без вкл. ДДС, а с ДДС сумата от 47393,53 лева.

Излага се, че за периода 01.10.2017г. – 30.09.2022г. към процесния трафопост №691 са присъединени 14 бр. потребители, като първият е присъединен на 20.09.2018г., а последният на 22.06.2022г. Посочва се, че с оглед приложение Методологията за изчисление е необходимо да бъде осъществено изчисление на стойността на дълготрайните материални активи. При преглед в счетоводството на ищеца е констатирана, че процесното съоръжение ТП 691 не е заведено в инвентаризационния опис на дружеството като отделен актив със собствена балансова стойност, а е включен към актив №20301, под който е заприходена „масивна сграда блок лег. база“.

Вещото лице е осъществила справка в НАП, като за процесния период е установила, че ищцовото дружество е било регистрирано по ЗДДС, считано от 26.09.2000г., като за целия период не установява да е била прекъсвана регистрацията му. Дава заключение, че ищецът е ползвал данъчен кредит по процесните фактури за процесния период от време същия в размер на 54558,72 лева, в която сума се включва и стойността на услугата „пренос ниско напрежение“ по отношение на която данъчния кредит възлиза на 12362,11 лева. Констатира че начисления ДДС е платен в полза на бюджета.

Прието по делото е заключение на комплексна съдебно – оценителна и съдебно – счетоводна експертиза на вещите лица М. М. и Г. К.. В оценителната част експерта посочва, че трафопост ТП 691 е изграден в самата сграда, а т.е. той е част от сградата на ищеца, като достъпа до него се осъществява посредством метална врата. Помещението за трафопоста е с размери – 7,3 метра дължина, 3,8 метра ширина при 4,5 метра височина, при което посочва, че той заема площ от 27,74 кв.м. В помещението е монтиран маслен трансформатор 400 кВ тип ТМ400/20/0,4, който захранва обекта на ищеца. Стойността на сградната част от трафопоста възлиза на 40220 лева, а стойността на оборудването, което се намира в нея е на стойност в размер на 109290 лева, при което общата стойност на съоръжението посочва, че възлиза на 149510 лева. Посочва, че в системата на трафопоста преди 2017г. е присъединен потребителя – хотел „Айнщайн“.

В счетоводната част на комплексната експертиза, вещото лице К. посочва, че стойността на дължимата от ответника цена за достъп до процесния енергиен обект за периода 01.10.2017г. – 30.09.2022г., която цена е изчислена на база Методологията, която е приета от КЕВР възлиза на 14815,04 лева. В обясненията си при защита в съдебно заседание при приемане на заключението вещото лице посочва, че посочената стойност от 14815,04 лева не включва ДДС, при което за да бъде получена цената на дължимата цена с ДДС, то следва да бъдат начислени върху тази стойност

20%.

Приета по делото е заключение на повторна комплексна съдебно – оценителна и счетоводна експертиза, която в оценителната част е изготвена от вещите лица Я. Н., Л. Б. и Ж. Б., а в счетоводната част от вещото лице Г. К.. В обстоятелствената част на съдебно- оценителната част вещите лица посочват, че процесния трафопост ТП 691 с площ от 27,74 кв.м. се намира в североизточната част на сграда с идентификатор 10135.2571.1286.1 и представлява част от сградата, която сграда е с обща ЗП от 760 кв.м.В заключението си експертите посочват стойността на трафопоста изчислена за всеки отделен период от 2006г. до 2021г., както и стойността на оборудването в него, при което стойността на трафопоста като сграда и съоръжение към 31.12.2016г. посочват, че възлиза на 29460 лева, към 31.12.2017г. в размер на 29380 лева, към 31.12.2018г. в размер на 30040 лева, към 31.12.2019г. в размер на 30720, към 31.12.2020г. в размер на 31230 лева и към 31.12.2021г. в размер на 33280 лева.

При изследване на присъединените потребители към трафопоста установяват, че на 20.09.2018г. е присъединен потребител с аб. № 01099112841, на 01.11.2019г. – аб. № ***, на 22.06.2022г.- аб. № ***, на 22.06.2022г. – аб. № ***9, на 22.06.2022г. – аб. № *****, на 22.06.2022г.- аб. № ****, на 22.06.2022г.- аб. № ***, на 22.06.2022г. – аб. № ***, на 08.07.2022г. – аб. № ***, на 08.07.2022г. – аб. № ***, на 08.07.2022г. – аб. № *** и на 08.07.2022г. – аб. № ***. В обясненията си при приемане на заключението в открито съдебно заседание проведено на 29.06.2023г., вещите лица посочват, че преди 01.01.2017г. не установяват наличието на присъединени към трафопоста потребители.

Излагат, че токовете трансформатори са измервателни средства за ниско напрежение, при което същите са собственост на електроразпределителното дружество, при което посочват, че същите не следва да бъдат оценявани като актив на ищеца. Същите са монтирани на страна на ниско напрежение, общо 9 на брой са, като същите са част от измервателната група.

За определяне стойността на оборудването са взети аналози от договори за обществени поръчки по реда на ЗОП, в които са посочени реални цени на подобен тип оборудване, което бива закупувано от електроразпределителното дружество. Посочените стойности са на базата реални цени по осъществени доставки. На подобно по вид оборудване.

Вещото лице К. в счетоводната част на заключението посочва, че при отчитане заключението на вещите лица Я. Н., Л. Б. и Ж. Б., в което същите определят пазарните стойности на дълготрайните материални активи към относимите периоди по отношение на процесния трафопост, посочва, че стойността на дължимата от ответника цена за достъп до процесния енергиен обект за периода 01.10.2017г. – 30.09.2022г., която цена е изчислена на база Методологията, която е приета от КЕВР възлиза на 7384,12 лева.

При тази установеност на фактите, съдът възприе следните **правни изводи:**

При иск в хипотезата на чл. 55, ал.1, пр.1 от ЗЗД,на връщане подлежи реално полученото от ответника без наличието на основание. Доказателствената тежест е свързана със задължението на ищеца да докаже, че е заплатил процесната сума, като наличието на правно основание за получаване на съставлява установяване на положителен факт, с оглед на

което тежестта за неговото доказване пада върху ответника.

Предмет на предявения от ищеца осъдителен иск е връщане на получена без основание разлика между заплатена на ответника цена на услуга „пренос ниско напрежение“ на електроенергия за процесния период, от дължимата му цена за услуга „пренос средно напрежение“. Обстоятелствата които обосновават предявения иск са свързани на навежда на твърдения, че процесът по понижаване на електроенергията от ниво средно напрежение в размер на 20 кВ до размер на напрежението от 0,4 кВ – ниско напрежение, се извършва посредством трафопост, като съвкупност от сграда и съоръжение, което е собствено на ищеца. Така при използване на собствения си трафопост – ТП 691, ищецът поддържа, че не дължи заплащане на процесната услуга „пренос ниско напрежение“, чиято цена е по-висока от цената на услуга „пренос ниско напрежение“.

Преносът е услуга, която има за цел да възстанови загубите от транспортиране и преобразуване на ел. енергия по цялата електроразпределителната мрежа на оператора. Преносът се предоставя, за разлика от достъпа в зависимост от напрежението, под което ел. енергия се доставя на потребителя – средно напрежение или ниско напрежение. Поради това с акт на надлежния административен орган (КЕВР) се определят различни цени за пренос на ел. енергия през електроразпределителната мрежа на средно напрежение и съответно на ниско напрежение, като цената за пренос средно напрежение е по-ниска от цената за пренос ниско напрежение. По делото разликата в цените на услугите се установява от заключението на комплексната съдебно – техническа и счетоводна експертиза на вещите лица В. и К., в чиято счетоводна част при съпоставка на Справка №1 (съдържаща данни за цени на услуга „пренос ниско напрежение“) със Справка №2 (данни за цени на услуга „пренос средно напрежение“) се установява по-висока цена на услугата „пренос ниско напрежение“ в сравнение с тази по „пренос средно напрежение“.

Мрежите осъществяващи пренос на електроенергия на ниво средно напрежение се контролират от електроразпределителните предприятия, които имат лиценз за това, като преобразуването на ел. енергия от средно напрежение в ниско напрежение се осъществява в трафопостове от трансформатори. Процесия трафопост – КП691 е именно такова съоръжение на техническата инфраструктура, което служи за преобразуване на ел. енергия от ниво средно напрежение в ниво ниско напрежение, с което вече преобразувано (понижено) по мощност електричество да бъдат запазени отделните обекти на потребителите на ел. енергия. По своята нормативна същност трафопостът представлява площадков енергиен обект по смисъла на т.41 ДР на ЗЕ и представлява елемент на енергийната система, който е съставен от два компонента – сграда и трайно прикрепено към нея съоръжение. Следва да бъде допълнено, че трафопостът, като обект на енергийната система съставлява и самостоятелен обект на техническата инфраструктура по см. на чл. 23 ЗКИР.

След изясняване на понятията „пренос“ и „трафопост“, следва да се отговори на въпроса - кой и при какви условия дължи заплащане на услугата „пренос ниско напрежение“.

Съгласно нормативна уредба за процесния период 01.10.2017г. - 30.09.2022г., а в случая чл. 29, ал. 3 от Правилата за търговия с електрическа

енергия обн. ДВ бр.66 от 26.07.2013г., доставчикът от последна инстанция събира от крайните си клиенти всички суми за мрежови услуги за съответния ценови период за цялото фактурирано количество електрическа енергия и ги заплаща на оператора, към чиято мрежа са присъединени съответните крайни клиенти.

От така изложеното отговор на въпроса може да бъде даден, като се посочи, че цена за услугата „пренос“ се дължи от крайни клиенти, които са присъединени към електроразпределителната мрежа на оператора, при цени определени от КЕВР, като няма спор по делото, че ищецът е клиент на ответника за доставка на ел. енергия на адрес на потребление в гр. Варна, к.к. „****“, спирка ****.

Съобразно разпоредбата на чл. 29, ал.1 от Наредба №6/24.02.2014г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи обн. ДВ бр.31/2014г., когато електрическата енергия се доставя на клиента от съоръжения на оператора на разпределителната мрежа на ниво ниско напрежение, границата на собственост е изходящите клеми на средствата за търговско измерване или изходящите клеми на разположените непосредствено след тях предпазители или прекъсвачи. В случая от заключението на вещото лице В. в техническата част на първоначално изготвената и приета по делото комплексна съдебно – техническа и счетоводна експертиза се установява, че електрическата енергия до процесния ТП691 се доставя на ниво средно напрежение от 20 kV, след което се трансформира (понижава се) до 0,4 kV, като една тогава се доставя на ищеца като краен клиент. Така доставяното количество на електрическа енергия е предмет на измерване с помощта на средство за търговско измерване (СТИ), което също от заключението на в.л. В., съдът приема, че е монтирано след трансформиране на електроенергията от постъпващо в трафопоста средно в захранващо обекта на ищеца ниско напрежение.

Тук следва да бъде поставен и следващия въпрос, който е свързан с това дали правилно е монтиран на страната на пониженото напрежение измереното количество доставена ел.енергия, като отговора на този въпрос е пряко свързан с установяване собствеността върху процесния трафопост.

В исковата си молба ищецът навежда подробни съображения, че процесният трафопост ТП 691 е част от негова сграда, същата построена през 1971г., последната с предназначение за лечебно – оздравително заведение. Това съоръжение се сочи, че през 1998г. е предадено за стопанисване и управление на лечебното заведение, като впоследствие със заповед на министъра на здравеопазването е осъществено преобразуване на лечебно – оздравителното заведение – гр. Варна в „Специализирана болница за рехабилитация“ – Варна, която от своя страна е предмет на договор за приватизация от 2001г.

При преобразуване правото на собственост върху земята и други недвижими имоти, които са били предоставени на предприятията за стопанисване и управление, се внася в капитала на тези дружества, освен ако в акта за тяхното преобразуване е посочено друго. В този смисъл е и чл.17а от ЗППДОП (отм.) и §10, ал.3 от ПЗР на Закона за приватизацията и следприватизационния контрол. В този случай, за да се докаже право на собственост върху тези имоти е необходимо да бъдат представени акт за държавна собственост, в който да е отбелязано, че имотът е предоставен за

стопанисване и управление на предприятието и акта за преобразуване на държавното предприятие в еднолично търговско дружество с държавно имущество.

При преобразуване на здравни заведения по чл.101, 102 и 103 от ЗЛЗ, предоставеното за стопанисване и управление на тези заведения движимо и недвижимо имущество, което и държавна и общинска собственост, което е включено в баланса на здравното заведение, преминава в собственост на дружеството. В тази хипотеза за доказване на правото на собственост е необходим акт за държавна или общинска собственост на имота, баланс на здравното заведение, в който да е включен този имот и заповед на Министъра за здравеопазването на преобразуване на здравното заведение в еднолично търговско дружество.

Представен по делото е акт за държавна собственост № 2656/16.09.1999г., който е съставен по отношение на имот представляващ Лечебно – оздравително заведение, намиращо се в гр. Варна, к.к. ***, включващ земя и сгради. С оглед оспорената автентичност на представения АДС в частта досежно положения подпис на лицето посочено, като негов актосъставител е открито производство по реда на чл. 193 ГПК, като от заключението на съдебно – графологична експертиза на вещото лице Е. А., съдът приема че лицето посочено в оспорения акт е негов автор, поради което и възраженията на ответника за неавтентичност на представения официален документ са неоснователни.

По своята същност акта за държавна собственост е официален свидетелстващ документ, който съгласно разпоредбата на чл. 179, ал.1 ГПК се ползва с обвързваща материална доказателствена сила за отбелясванията в тях и до оборване на фактите, за които се отнасят тези обстоятелства, следва са се смятат за установени.

Видно от отбелязване в процесния АДС № 2656/16.09.1999г. процесният имот е съвкупност от земя и сгради. Съобразно описанието на имота в пункт 3-ти от акта, съответно в пункт 13-ти от същия, сградите са организирани в Блок №1, който представлява сграда на четири етажа и сутерен, изградена през 1971г., с посочените разположени в сутеренен етаж помещения, хотелска част, кухненски блок, в това число включващи и помещения – перално, котелно, гаражи и трафопост. В акта е посочено, че останалите сгради са организирани в Блок №2, съответно сграда „рехабилитация“, сграда „складове“ и сграда „пазачи“. Изрично е удостоверено, че земята и сградите, които са предмет на процесния АДС въз основа на писмо МЗ №91-00-94/02.07.1998г. са предоставени на Лечебно – оздравително заведение гр. Варна.

От удостовереното в процесния АДС следва да бъде прието от съда, че процесният трафопост е част от сграда представляваща Блок №1. Така удостовереното в АДС местонахождение на трафопоста се потвърждава и от заключението на вещите лица В., М., така и от заключението на експертите Н., Б. и Б., които изрично посочиха, че трафопост ТП 691 е част от сграда с идентификатор 10135.2571.1286.1 по КККР на гр. Варна, като същия се ситиуира в нейната североизточна част. От заключението на вещото лице К. в счетоводната част на комплексната съдебно – техническа и счетоводна експертиза се установява, че този трафопост не е заприходен като самостоятелен актив при ищеца, а като част от сграда, което е в потвърждение, не гореизложеното, че трафопостът е неразделна част от

сградата, в която се намира. Доколкото в процесния АДС е посочено, че сградата е построена през 1971г., и доколкото съдът прие, че ТП 691 е част от сградата, то следва да бъде прието, че същия е построен с изграждане на сградата, а именно през 1971г.

В АДС № 2656/16.09.1999г. е удостоверено, че имотът като съвкупност от земя и сгради е предоставен за стопанисване и управление на Министерство на здравеопазването – Лечебно-оздравително заведение гр. Варна въз основа на писмо от 02.07.1998г. На основание чл.103, ал.1 от ЗЛЗ и въз основа на Заповед №РД18-10/21.06.2000г. на министъра на здравеопазването, лечебно – оздравителното заведение е преобразувано в еднолично търговско дружество с наименование „Специализирана болница за рехабилитация - Варна“ ЕАД. Видно от вписаните обстоятелства в търговския регистър въз основа на съдебно решение от 03.07.2000г. по фирмено дело № 2332/2000г. по описа на ВОС, дружеството е еднолична собственост на държавата, като капиталът му възлиза на стойност от 438170 лева, разпределен под формата на същия брой акции с номинална стойност от 1 лев. Не се спори между страните по делото, че предмет на договор за приватизация №РД16-126/15.05.2001г. е именно еднолично търговско дружество с наименование „Специализирана болница за рехабилитация - Варна“ ЕАД.

От доказателствата по делото следва да бъде прието, че процесният трафопост ТП 691 е изграден през 1971г., като същия е построен за нуждите на Лечебно –оздравително заведение гр. Варна. Трафопостът бидейки част от сграда към посоченото лечебно заведение е предоставен за оперативно управление лечебното –оздравително заведение, като е служил за задоволяване на неговите нужди посредством преобразуване на електроенергията от ниво средно в ниво ниско напрежение. Тази дейност по понижаване на доставяната електроенергия от ниво 20 кВ до ниво 0,4 кВ, трафопостът е осъществявал единствено за целите на държавното дружество до 2018г., от който момент насетне по делото са налице данни, че към него са присъединени и други потребители, отделно от първоначалния единствен такъв.

Към момента на построяване през 1971г., който момент съдът приема и за момент на въвеждане в експлоатация на трафопоста предвид липсата на доказателствени обосноваващи различен извод, нормативната уредба в областта на електроенергетиката се урежда от Закона за електростопанството (отм.) обн. ДВ бр.71/1948г., който е действал до 30.06.1976г. Според разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от посочения нормативен акт, енергийните източници и всички съоръжения за производството, пренос и разпределение на енергията, както и електропромишлеността, са държавна общонародна собственост. В разпоредбата на чл.3 от закона е била предвидена възможност, съобразно която държавата да може да преотстъпва на местните органи на държавната власт, на държавните предприятия, или на обществени организации - водни синдикати, кооперации и др. - строежа и експлоатацията на енергийни обекти от местно значение, или за собствени нужди. Така създаденото положение досежно собствеността е запазено и при влизането в сила от 01.07.1976г. на Закона за електростопанството (отм.) обн. ДВ бр.95/1975г., въз основа на §4 от ПЗР на закона. В разпоредбата на чл.2, ал.2 от посочения закон се предвижда, че кооперативни и други обществени организации с разрешение на Асоциация "Енергетика" могат да придобиват и притежават отделни електроенергийни обекти по предходната алинея за

задоволяване на собствените си нужди от електрическа енергия. В разпоредбата на чл.8, ал.1, съответно ал.2 от закона е уредено изграждането и поддръжката на ел. централи, уредби и мрежи като такива за общо ползване и такива с вътрешноведомствено предназначение, като за първите е посочено, че се изграждат и поддържат от Асоциация "Енергетика", а вторите – от самите потребители.Общите за ползване съоръжения са били и са останали държавна собственост, като същите в последствие включително и по реда на чл. 17а ЗППДОП (отм.) не е могло да бъдат придобивани, за разлика от тези които са били предназначени за вътрешно ползване, като под вътрешно ползване следва да се има в предвид ползване от един потребител, за чиито нужди е изградено и действа съоръжението. За последната категория съоръжения, които са били собственост на самото предприятие това право на собственост е допустимо да бъде прехвърляно, включително и по реда на преобразуване и приватизация, в който смисъл Решение № 247 от 22.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 3868/2008 г., III г. о., ГК/.

При разглеждане на въпроса досежно възможността да бъде придобит по силата на договор за приватизация енергиен обект, следва да намерят действие правилата и нормите, които са в сила към момента на приватизационната сделка.

В настоящия случай договорът за приватизация е сключен през 2001г., към който момент действат правилата на закона за енергетиката и енергийната ефективност (отм.) обн. ДВ бр.64/16.07.1999г., същия отменен през 2004г. В разпоредбата на §67, ал.9 от ПЗР на закона е предвидено, че при приватизация на обекти, на чиято територия има изградени енергийни обекти, последните не се включват в предмета на сделката, ако чрез тях се снабдява с енергия повече от един потребител. Тези обекти се прехвърлят на енергийното предприятие по предвидения за това ред.

Анализа на гореизложеното налага извода, че при действие на първия закон за електростопанството (отм.) обн. ДВ бр.71/1948г., съответно при втория закон от 1976г, така и към относимия към момента на приватизационната сделка нормативен акт, е допустимо придобиване на енергиен обект, стига той да не е за обществено ползване, като под обществено следва да се разбира хипотеза, в която към трафопоста са присъединени различни потребители на ел. енергия.

От наличните по делото доказателства съдът достига до извода, че към момента на приватизационната сделка през 2001г., процесният трафопост е осъществявал дейност по понижаване на ел. енергията единствено и само за нуждите на Лечебно - оздравително заведение - Варна, което в последствие е преобразувано в „Специализирана болница за рехабилитация“.Трафопостът е бил част от правото на собственост на държавата, като част от сградата, в която се намира, както конкретно имущество е предоставен за управление и стопанисване на държавното предприятие, което в случая е лечебно заведение, последното с надлежен акт на легитимирано лице е преобразувано в еднолично търговско дружество. В акта за преобразуване не е предвидено друго по отношение на процесния трафопост. Така при установяване фактическия състав на разпоредбата на чл. 17а ЗППДОП (отм.), следва да бъде прието, че ищецът в условията на пълно и главно доказване установи, че той се легитимира за собственик на трафопост ТП 691.

Съобразно разпоредбата на чл. 14, ал.1 от ПИКЕЕ обн. ДВ бр.98/2013г. (отм.) действаща към началния момент на процесния период, така и в

действащата в момента нормативна уредба съдържаща се в разпоредбата на чл.14, ал.1 ПИКЕЕ обн. ДВ бр.35/2019г., при отдаване на ел. енергия от електропреносната мрежа, съответно електроразпределителната мрежа, към клиента мястото на измерване е на страна на по-високото напрежение на понижаващия трансформатор на клиента (ако има такава трансформация). Така изложеното налага извода, че в хипотезата при която се осъществява присъединяване на електропроводни линии, собственост на енергийното предприятие към електрическа уредба на потребителя при наличието на токови трансформатори, каквото е присъединяването в настоящия казус, границата на собственост се определя от мястото на присъединяване на кабелните крайници към уредбата, което означава преди понижаването на напрежението. Следователно мястото, на което е следвало да бъде монтирано СТИ на ищеца е на страната на по-високото напрежение – средно напрежение, а не след понижаването му на ниво ниско напрежение чрез мощности собственост на ищеца. Така посоченото налага извод, че доставяната ел. енергия на обекта на потребление, на който титуляр е ищцовото дружество следва да бъде отчитана и заплащана при ниво средно напрежение, а не на ниво ниско напрежение.

При липсата на спор относно количеството доставена електроенергия за процесния период от време, следва да бъде възприет извода, че доколкото понижаването на доставяната от ответника ел. енергия се осъществява от трафопост, който е собственост на ищеца, то последния не дължи заплащане на цена за услуга „пренос ниско напрежение“ за този период. Страната дължи цена на услуга „пренос средно напрежение“, поради което заплатеното като разлика между стойността на услугата с по-висока стойност от дължимата цена на услуга с по-ниска стойност подлежи на връщане, поради заплащането ѝ без основание от ищеца.

От заключението на комплексната съдебно – техническа и счетоводна експертиза, и в частност частта изготвена от вещното лице К., съдът приема, че разликата между заплатената цена на услуга и дължимата такава възлиза на **47393,53 лева** с включване на ДДС в тази стойност. Именно с включен ДДС следва да бъдат присъдени дължимата за връщане сума, доколкото ДДС е компонента от определяне единичната стойност на заплатената без основание услуга „пренос ниско напрежение“. Предмет на връщане при уважен иск по реда на чл. 55 ЗЗД е получената без основание сума без значение отделните компоненти от които е съставена тя. Ищецът е платил недължимо получената от ответника сума по цена на услуга „пренос ниско напрежение“ с ДДС, поради което и с включване на ДДС тази сума подлежи на връщане от ответника, който в този размер и с тази включена компонента я е получил.

С оглед гореизложеното предявения иск се явява основателен за сумата от 47393,53 лева, като за разликата над този размер до пълно предявения иск от 47417,46 лева същия следва да бъде отхвърлен, на осн. чл. 55, ал.1, пр.1-во ЗЗД. Върху уважения размер на дължимата главница се дължи и законна лихва считано от депозиране на исковата молба в съда до окончателно заплащане на задължението.

По отношение на иска с правно осн. чл. 59 ЗЗД:

За да е основателен предявен иск с правно осн. чл. 59 ЗЗД следва ищецът в условията на пълно и главно доказване да установи наличието на следните кумулативно предвидени предпоставки, а т.е., че ищецът е собственик на вещата, респ., че в негова полза е учредено ограничено вещно право, че вещта

се ползва от ответника, липсата на правно основание за ползване на тази вещ, както и настъпило в резултата от ползването обедняване на ищеца и обогатяване на ответника.

Със съдебно Решение № 179 от 18.05.2011 г. по т. д. № 13/2010 г., Т. К., II – ро т. о. на ВКС, се приема разбирането, че при отсъствието на сключен договор между енергийното дружество и собствениците за достъп до притежаваните от тях ел. уредби и съоръжения, спорът за заплащане на ползуването им се разглежда по правилата на неоснователното обогатяване. Ползуването на такъв достъп без наличието на постигнато между страните взаимно съгласие се явява без правно основание, поради което се дължи съответно обезщетение от страна на ползувателя. Недопустимостта на неоснователното обогатяване е не само източник на облигационни задължения, но и принцип на гражданското право. Обезщетението се дължи за периода от време, през който ищецът е бил собственик на трафопост и съоръженията в него и през което време ответникът е ползвал уредбите и съоръженията за преобразуване и пренос на електрическа енергия до други потребители, различни от ищеца. Обезщетението представлява сумата, с която енергийното предприятие се е обогатило в резултат на неплащане на цената за достъп, ако беше сключен договор по чл. 117, ал. 7 ЗЕ, и с която сума собственикът на енергийните уредби и съоръжения е обеднял поради неполучаване на цената за достъп, ако страните бяха сключили договор по посочения законов текст. Като база за определяне на конкретния размер на обезщетението следва да се използват приетите от КЕВР Методики за определяне на цените за предоставен достъп на преносно или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, на преноса на топлинна енергия и на преноса на природен газ от 2004 год. и от 2008 год., които се прилагат до уреждане на взаимоотношенията относно собствеността между лицензираните енергийни предприятия и потребителите/собствениците, които предоставят достъп до собствените си съоръжения съгласно § 4, ал. 1 ПЗР на ЗЕ, в приложимата за процесния период редакция.

При приложение на цитираната съдебна практика към настоящия казус следва да бъде установена собствеността на ищеца по отношение на процесния трафопост, както и обстоятелството, че ответникът ползва неоснователно същия, като захранва и с ел. енергия след преобразуването и от средно в ниско напрежение и други потребители, различни от собственика на съоръжението.

Съдът в мотивите си прие, че доколкото е изпълнен фактическият състав на разпоредбата на чл. 17а ЗППДОП (отм.), то по силата на приватизационния договор от 2001г., ищецът се легитимира за собственик на трафопоста. Към момента на приватизационната сделка трафопоста осъществява дейност, като понижава електроенергията единствено и само за нуждите на ищеца, но считано от 20.09.2018г. към него е присъединен първия потребител различен от ищеца. Установява се по делото, че през 2019г. е присъединен втори потребител, а през 2022г. още дванадесет нови такива (последния присъединен на 08.07.2022г.), при което общият брой на присъединени потребители различни от ищеца възлиза на 14 бр.

За установяване стойността на дължимото обезщетение приетите от КЕВР Методики за определяне на цените за предоставен достъп на преносно

или разпределително предприятие от потребители през собствените им уредби и/или съоръжения до други потребители, съдът прие заключение по комплексна съдебно – оценителна и счетоводна експертиза на вещите лица М. М. и Г. К., като и с оглед оспорване на заключението в оценителната част, повторна комплексна съдебно – оценителна експертиза на вещите лица Я. Н., Л. Б., Ж. Б. и Г. К.. Съдът кредитира заключението на повторната комплексна съдебно – оценителна и счетоводна експертиза. За да установят стойността на оборудването, което се намира в трафопоста експертите по приетата тройна експертиза се позовават на реални цени на оборудване, които извличат от договори за обществени поръчки с предмет оборудване идентично, с това в трафопоста, което оценяват. Отделят токовете трансформатори от оценка в експертизата си, доколкото същите са част от измервателната група, поради което са собственост на ответника и не следва да бъдат включване в определяне стойността. Този им извод напълно кореспондира с разпоредбата на чл. 20, ал.1 ПИКЕЕ, който посочва, че токовете трансформатори са част от измервателната система за обекти, които са присъединени към електропреносната система. При тези съображения съдът дава вяра, като кредитира повторната комплексна съдебно – оценителна експертиза на вещите лица Я. Н., Л. Б., Ж. Б. и Г. К., която определя дължимото обезщетение по нарочните правила приети от КЕВР.

Предмет на иска с правно основание чл. 59 ЗЗД е заплащане на сумата, с която ответникът неоснователно се е обогатил, доколкото е използвал вещ (трафопост) на ищеца, като е захранвал потребители различни от него. Установи се, че първият присъединен потребител, който е различен от ищеца е присъединен към ел.мрежа посредством трафопоста на ищеца на 20.09.2018г. Този си извод съдът прави въз основа на заключеното по приетата повторна комплексна съдебно – оценителна експертиза на вещите лица Я. Н., Л. Б., Ж. Б. и Г. К.. Данни за присъединяване към 2017г. на потребители различни от ищеца по делото не се ангажират. От момента на присъединяване на този първи потребител, ответникът дължи обезщетение за сумата, с която неоснователно се е обогатил за сметка на ищеца, като е използвал собствения му трафопост за да понижава доставяното електричество от ниво средно в ниво ниско напрежение, на което ниво е присъединил общо 14 потребители. Заключение на повторната комплексна експертиза обхваща периода, за който съдът е сезиран считано от 01.10.2017г. Доколкото за посочената 2017г. съдът не установи ответникът да е присъединил потребители, (действие което той е сторил през следващата 2018г.), за посочената 2017г. не следва да бъде включвана стойност на дължимо на ищеца обезщетение. Видно от таблица №2 към заключението на повторната комплексна оценителна и счетоводна експертиза (л.243) за 2017г. обезщетението възлиза на 317,52 лева, съответно за 2018г. в размер на 1069,39 лева, за 2019г. – 1212,96 лева, за 2020г. – 1758,65 лева, за 2021г. в размер на 1541,49 лева и за 2022г. до края на периода 30.09.2022г. в размер на 1484,10 лева. Доколкото от доказателствата по делото се установи, че първият потребител е присъединен на 20.09.2018г., то от този момент до края на периода 30.09.2022г. претенцията за обезщетение по реда на чл. 59 ЗЗД е основателна. При тези съображения от общата стойност на обезщетението, което е посочено от вещите лица в размер от 7384,12 лева следва да бъде извадена сумата изчислена за 2017г., при което дължимото такова възлиза на 7066,60 лева. С тази сума ответникът се обогатил, съответно с тази сума ищецът е обеднял, при което обогатяване, респ. обедняване не следва да бъде включвана компонента ДДС, с която да се

завиши стойността на дължимото обезщетение за ползване на чужда вещ без основание. По изложените съображения предявения иск се явява основателен за сумата от 7066,60 лева дължимо обезщетение за периода 20.09.2018г. – 30.09.2022г., като за разликата над уважения размер от 7066,60 лева до пълно предявения размер от 17778,48 лева, като и за периода от 01.10.2017г. до 19.09.2018г. следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. Върху уважената главница се дължи и лихва за забава считано от депозиране на исковата молба в съда.

За пълнота на изложението следва да бъде посочено, че възражението за недължимост на определеното обезщетение поради това, че в полза на ответника е възникнало по силата на закона – чл. 60, ал.1 и ал.1 на ЗЕЕЕ (отм.) сервитутно право, съдът намира за неоснователно. По силата на цитираната разпоредба на ЗЕЕИ (отм.) около енергийните обекти се създават сервитутни зони, като сервитутното право възниква по силата на закона за съществуващите енергийни обекти, а за новите такива – по силата на закона с отреждане на терена. По своята същност това право дава възможност на енергийните предприятия, представлявани от съответните длъжностни лица да влизат и преминават в, както и през чужди обекти, като извършват дейност, която е свързана с експлоатация на енергийните обекти, които се намира в тези имоти. Тази възможност, която е предвидена в ЗЕЕЕ (отм.) запазва своето действие по силата на ЗЕ, на осн. §26 ПЗР на ЗЕ. Това сервитутно право в полза на енергийните предприятия няма отношение към ползването на чужда енергиен обект за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия, съответно към дължимото обезщетение при липса на договор по чл. 117, ал.8 ЗЕ. В този смисъл и решение № 39/18.03.2022г., постановено по в.гр.дело № 390/2021г. по описа на Апелативен съд – Варна.

По отношение на разноските:

С оглед изходът на спора в полза на ищеца се дължат съдебно – деловодни разноски съразмерно уважената част на предявените искове. По първия иск съдът уважи същия за сумата от 47393,53 лева, като за разликата над този размер до пълно предявения размер от 47417,46 лева същия е отхвърлен. По този иск са сторени разноски от ищеца в размер на 1886,69 лева – заплатена държавна такса, 3360 лева заплатено възнаграждение за процесуално представителство, както и 425 лева (половината от общо заплатените 850 лева) разноски по назначените по делото експертизи. Съразмерно уважената част на този иск в полза на ищеца се дължат разноски в размер на общо 5678,82 лева.

По втория иск съдът уважи същия за сумата от 7066,60 лева, като отхвърли за разликата над уважената част до предявения (съобразно изменението) размер от 17778,48 лева. Разноските на ищеца по този иск възлизат на 711,13 лева – заплатена по делото държавна такса, 3033,37 лева възнаграждение за процесуално представителство, както и 425 лева разноски по назначените по делото експертизи. Съобразно уважената част на този предявен иск в полза на ищеца се дължат разноски в размер на 1657,29 лева.

Общо дължимите разноски в полза на ищеца възлизат на 7336,11 лева, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

На ответника се дължат разноски съразмерно отхвърлената част на предявените искове. Общият размер на заплатеното възнаграждение за процесуално представителство на ответника възлиза на 5568 лева, а съдебно – деловодните разноски в размер на 2030 лева или общо 7598 лева. Не се

посочва, по кой иск в какъв размер е възнаграждението за процесуално представителство, което е уговорено и заплатено от ответника, при което съдът приема, че същото е определено по-равно за всеки един иск. По – равно следва да бъдат приети, че са и сторените разноски по двата иска. По първия иск размера на отхвърлената част възлиза на 23,93 лева, а по втория в размер на 10711,88 лева. Разноските на ответника съобразно приетото по първия иск възлизат 3799 лева, в такъв размер възлизат и разноските по втория иск (7598 лева/2). Съразмерно отхвърлената част на първия иск на ответника се дължат 1,91 лева, а по втория иск 2288,97 лева. Общо дължимите разноски в полза на ответника възлизат на 2290,88 лева, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК 104518621 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „****“, № *, Варна Таурс – Е **ДА ЗАПЛАТИ** на „Специализирана болница по рехабилитация - Варна“ ЕАД, ЕИК 103552026 със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, курортен комплекс „****“, спирка „*****“ сумата от **47393,53 (четиридесет и седем хиляди триста деветдесет и три лева и 53 ст.) лева**, представляващи разлика между заплатената без основание от ищеца за периода **01.10.2017.-30.09.2022г.** цена на услуга „**пренос ниско напрежение**“ и дължимата за същия период цена за услуга „**пренос средно напрежение**“, за обект с абонаментен номер 1573032, намиращ се в гр. Варна, район Приморски, курортен комплекс „****“, спира „*****“, ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 27.10.2022г. до окончателно изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в **ЧАСТТА** за разликата над уважения размер от 47393,53 лева до пълно предявения размер от 47417,46 лева, на осн. чл. 55, ал.1, пр.1-во ЗЗД.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК 104518621 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „****“, № *, Варна Таурс – Е **ДА ЗАПЛАТИ** на „Специализирана болница по рехабилитация - Варна“ ЕАД, ЕИК 103552026 със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, курортен комплекс „****“, спирка „*****“ сумата от **7066,60 (седем хиляди шейсет и шест лева и 60 ст.) лева** представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване на ответника за сметка на ищеца посредством използване собствения на ищеца трафопост с диспечерско наименование „ТП691“ с цел преобразуване и пренос на ел.енергия до други потребители, дължимо за периода 20.09.2018г. – 30.09.2022г., ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на исковата молба в съда – 27.10.2022г. до окончателно изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск в **ЧАСТТА**, за разликата над уважения размер от 7066,60 лева до пълно предявения размер от 17778,48 лева, като и за периода от 01.10.2017г. до 19.09.2018г. , на осн. чл. 59 ЗЗД вр. чл. 117, ал.8 ЗЕ.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК 104518621 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „****“, № *, Варна Таурс – Е **ДА ЗАПЛАТИ** на „Специализирана болница по рехабилитация - Варна“ ЕАД, ЕИК 103552026 със седалище и адрес на управление гр. Варна, район

Приморски, курортен комплекс „***“, спирка „****“ сумата от **7336,11 (седем хиляди триста тридесет и шест лева и 11 ст.) лева** представляващи съдебно – деловодни разноси съразмерно уважената част на предявените искове, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА „Специализирана болница по рехабилитация - Варна“ ЕАД, ЕИК 103552026 със седалище и адрес на управление гр. Варна, район Приморски, курортен комплекс „***“, спирка „****“ **ДА ЗАПЛАТИ** на „Електроразпределение Север“ АД, ЕИК 104518621 със седалище и адрес на управление гр. Варна, бул. „****“, № *, Варна Таурс – Е сумата от **2290,88 (две хиляди двеста и деветдесет лева и 88 ст.) лева** представляващи съдебно – деловодни разноси съразмерно отхвърлената част на искове, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____